

Apunt biogràfic

Henri Groués, anomenat Abbé Pierre, va néixer el 5 d'agost de 1912, en el si d'una família burgesa benestant de Lió. De petit va viure com el seu pare tenia cura de persones que vivien a la misèria i, als dinou anys, després d'una peregrinació a Assís, repartí els seus béns entre diverses obres de caritat, així com renuncià a la part de patrimoni familiar corresponent. Aleshores ingressà a l'orde dels caputxins amb el nom de germà Philippe. Fou ordenat capellà el 1938, però, a causa d'una salut fràgil va haver de renunciar a la vida comunitària.

Durant la Segona Guerra Mundial, mentre era vicari a la catedral de Grenoble, després d'una llarga convalescència, va acollir jueus i entrà a la resistència amb el nom de «Pierre», fins que fou arrestat per l'exèrcit alemany el maig de 1944. Tanmateix, aconseguí evadir-se i fugí a Algèria. Després de la guerra, altre cop a França, a París, fou diputat i fundà un alberg de joventut internacional per a la reconciliació. El 1949, l'abat li proposa que ajudi a les famílies que viuen al carrer: comença el moviment Emmaús amb una clara filosofia de fons: "els pobres socorrien els més pobres amb el treball de les seves mans, principalment la construcció d'habitatges i la recuperació de roba vella i objectes usats". D'aquí ve el nom d'«els drapaires d'Emmaús», avui encara actius amb aquest nom a Catalunya. A partir de 1955 funda diverses comunitats d'Emmaús per arreu del món i el 1984 participa en la fundació del banc dels aliments. És autor d'una vintena de llibres de temàtica religiosa i social, traduïts a una dotzena d'idiomes.

Quin és l'objectiu a la vida?

- L'objectiu és aprendre a ESTIMAR

Amor i felicitat

Naturalment, tots els éssers humans cerquen la felicitat, però viure una vida cristiana autèntica no és pas voler la felicitat a qualsevol preu, sinó voler estimar, sigui quin sigui el preu.

Sofriment

Fonamentalment, la condició humana és sofriment: sofrim físicament, psíquicament i moralment. Sofrim perquè no posseïm certes coses i després sofrim perquè les hem perdut o per por de perdre-les. (...) Per al cristià, però, el sofriment es pot viure com un trampolí que ens duu a compartir.

La dona

No s'entén per què hauríem de negar a les dones que senten la vocació i que en tenen la capacitat l'accés als ministeris sacerdotals.

Déu ens crida pel nom

«Maria» i «Rabuni», em van trasbalsar i em continuen trasbalsant quasi vuitanta anys després. Contenen, per elles mateixes, tot el misteri de l'Encarnació i de la Redempció, tot el misteri de Crist. Ens parlen de l'amor intensíssim de Déu a la humanitat. Déu que ens crida a cadascú de nosaltres, amb una tendresa infinita, pel nom: «Maria» i la humanitat, així que reconeix aquest amor de Déu, es llança cap a ell amb un desig exagerat: «Rabuni».

L'evolució

En realitat, l'Església accepta el fet que l'ésser humà va aparèixer a la fi d'un llarg procés material i biològic, en continuïtat amb els altres éssers vius que el van precedir. L'única cosa sobre la qual es manté en una posició molt ferma és en el caràcter únic de l'ésser humà «creat a imatge i semblança de Déu».

Per a Teilhard, l'evolució té un sentit i s'acaba en allò que ell anomena el punt Omega: el Crist. La seva visió mística és impregnada d'un lirisme poètic que irrita algunes persones, però que a mi sempre m'ha agradat. Crec que les coses últimes només es poden expressar poèticament.

Pecat original

Com puc silenciar el somni que tinc quasi des de la infantesa, de substituir les paraules «pecat original», tan inadequades i inconvenients, per la paraula «ferida» (que no ens culpa, és una paraula que salva la nostra innocència) o per les paraules «ferida hereditària», que són més autèntiques?

Jesús, salvador de la humanitat

L'ésser humà té tendència a negar-se a dependre d'una autoritat divina. Vol ser amo de si mateix.(...) En fer-se home, Crist ve a alliberar-nos de nosaltres mateixos i ens ofereix la possibilitat de tornar a connectar amb la font divina.(...) La fe cristiana és saber que Jesús ens ha tornat la possibilitat d'estimar de veritat, d'atrevir-nos a dir «Pare nostre».

El cristianisme és una trobada de persona a persona. És l'Evangeli que continua. No és res més que això.

Només suportó viure tant temps perquè tinc aquesta certesa: morir és, tant si ens ho creiem com si no ens ho creiem, RETROBAMENT.

